

1

Pareu l'orella! Sentiu la Quietud?

Molt lluny d'on sou vosaltres hi ha un bosc. És..., és..., és... Bé, vaja, n'heu vist gaires, de boscos? Com us l'imagineu, aquest? És veritat que, a primer cop d'ull, tots els boscos s'assemblen. Però alhora tenen alguna cosa que els fa especials i únics. És qüestió de fixar-s'hi i parar l'orella. Si voleu, aquest podeu imaginar-vos-el ple de tota mena d'arbres, antiquíssims i gegantins els uns, prims i petits els altres. Aquests últims, els més joves, s'estiren esvelts mirant cap al cel, atrets per la llum que s'esmuny entre les capçades

dels arbres més alts. A la part més baixa, ran de terra, una infinitat de flors, falgueres, esbarzers i bardisses encatifen l'aire amb fragàncies delicioses. En aquest bosc, a més dels arbres, hi viuen munió d'altres éssers vius: conills i llebres, esquirols, ratolins, fures, serps, senglars i potser alguna guineu que empaita tot aquell que pot o tot aquell que es deixa. També hi ha pardals, garses, coloms, mussols, pica-soques i tota mena de plumífers que volen d'aquí cap allà i que, amb els seus cants, fan del bosc un lloc prou sorollós i sovint atrafegat! Ah! I, és clar!, perdoneu, no m'he presentat, també n'hi ha que són com jo. No en som gaires, però ens trobareu a gairebé tots els boscos; no us penseu pas que sóc una fada, ni un bruixot, ni un follet, ni una papallona, ni una formiga, ni una llagosta, ni un cargol... I molt menys un ós, un tigre o un lleó! Encara no sabeu qui sóc? Doncs em diuen Quietud. Que com sóc? Que què faig? És clar, a vegades és una mica difícil d'imaginar-me, però, vaja, si heu passejat mai per un bosc i heu parat l'orella, de ben segur que entre la remor dels grills, la fressa del vent a les capçades dels arbres i el xiuxiueig dels ocells m'hi heu sentit... Si no, el proper cop que hi aneu,

proveu-ho, a veure si m'hi trobeu. Penseu que tots els boscos tenen assignada una quietud. Per entendre'ns, sóc com una mena d'encarregada de la classe, però, tranquils, que no apunto mai els noms a la pissarra (que no en tenim, aquí). Això sí, com un bon encarregat o encarregada de la classe, jo sempre hi sóc i normalment ho sé tot. Trobar-me és ben bé cosa vostra.

Els de la meva espècie tenim fama d'avorrits, però us puc dir que aquells que ho creuen estan ben equivocats. No sé pas què els pot fer pensar això, perquè jo no m'avorreixo gens. Per exemple, tot i que no em puc moure de lloc (és clar, la quietud generalment no es belluga), mentre tothom va a la seva, a mi no em veu ningú i llavors, sense ni tan sols voler-ho, acabo sabent-ho pràcticament tot de tothom, perquè, és clar, com que ningú no em veu ni em sent, no s'estan de fer o de parlar davant meu... Ep! i no és que jo sigui tafanera, sinó que, vaja, ells van fent, sense aturar-se ni un moment per gaudir de la Quietud... Si sabessin com en són, de dolces, les hores al meu costat... Però la realitat és que quan tothom marxa i tot està en calma, només queden els que són com jo, la Quietud, per recordar.

Així que ara, si teniu una estona, us explicaré una història del meu bosc, del bosc on he viscut durant..., durant... Bé, no ho sé, quan hi va néixer el primer pi, jo ja hi era i, com veieu, encara hi visc.

Però no us penseu pas que aquest sigui un bosc encantat, màgic, fosc, perdut o misteriós. És un bosc d'allò més normal, un bosc ple d'activitat, tant dels que es mouen, ja sabeu, les bestioletes peludes o plumíferes, com dels que s'han d'estar clavats en un lloc, com ara els arbres, les flors i les bardisses. Això sí, encara que sigui un bosc normal, de coses també n'hi passen...